

Xuân giang hoa nguyệt dạ

Xuân giang triều thủy liên hải bình,
Hải thượng minh nguyệt cộng triều sinh.
Diễm diễm tùy ba thiên vạn lý,
Hà xứ xuân giang vô nguyệt minh.

Giang lưu uyển chuyển nhiều phương diện,
Nguyệt chiếu hoa lâm giai như tiền.
Không lý lưu sương bất giác phi,
Đỉnh thượng bạch sa khan bất kiến.

Giang thiên nhất sắc vô tiêm trần,
Hạo hạo không trung cô nguyệt luân.
Giang bạn hà nhân sơ kiến nguyệt ?
Giang nguyệt hà niên sơ chiếu nhân ?

Nhân sinh đại đại vô cùng dĩ,
Giang nguyệt niên niên vọng tương tự.
Bất tri giang nguyệt chiếu hà nhân,
Đãn kiến trường giang tổng lưu thủy.

Bạch vân nhất phiến khứ du du,
Thanh phong giang thượng bất thăng sầu.
Thủy gia kim dạ biên chu tử,
Hà xứ tương tư minh nguyệt lâu ?

Khả liên lâu thượng nguyệt bồi hồi,
Ứng chiếu ly nhân trang kính đài.
Ngọc hộ liêm trung quyền bất khứ,
Đảo y châm thượng phát hoàn lai.

Thử thời tương vọng bất tương văn,
Nguyệt trực nguyệt hoa lưu chiếu quân.
Hồng nhạn trường phi quang bất độ,
Ngư long tiềm dục thủy thành văn.

Tạc dạ nhân đàm mộng lạc hoa,
Khả liên xuân bán bất hoàn gia.
Giang thủy lưu xuân khứ dục tận,
Giang đàm lạc nguyệt phục tây tà.

Tà nguyệt trầm trầm tàng hải vự,
Kiệt Thạch, Tiêu Tương vô hạn lộ.
Bất tri thừa nguyệt kỷ nhân qui,
Lạc nguyệt dao tình mãn giang thụ.

Dịch Nghĩ
Thủy triều lên, mặt sông xuân ngang mặt bể,
Trên bể, trăng sáng cùng lên với thủy triều .
Lấp loáng theo sóng trôi muôn ngàn dặm,
Có nơi nào trên sông xuân là không sáng trăng ?

Dòng sông lượn vòng khu cồn hương thơm,
Trăng chiếu rừng hoa ngời như hạt tuyết .
Trên sông sương trôi tưởng như không bay
Bãi sông cát trắng, nhìn chẳng nhận ra

Sông và trời, một màu không mấy bụi,
Ngời sáng trong không, vàng trắng tro troi
Người bên sông, ai kẻ đầu tiên thấy trăng ?
Trăng trên sông, năm nào đầu tiên rọi xuống người ?

Người sinh đời đời không bao giờ ngừng
Trăng trên sông năm năm ngấm vẫn y nguyên
Chẳng biết trăng trên sông chiếu sáng những ai
Chỉ thấy sông dài đưa dòng nước chảy

Mây trắng một dải, vẫn vơ bay
Cây phong biếc xanh trên bờ buồn khôn xiết
Người nhà ai đêm nay dong con thuyền nhỏ
Người nơi nao trên lầu trắng sáng đương tương tư ?

Đáng thương cho trên lầu vàng trắng bồi hồi
Phải chiếu sáng đài gương người biệt ly
Rèm nhà ngọc cuốn lên rồi, trăng vẫn không đi
Phiến đá đập áo lau đi rồi, trăng vẫn cứ lại

Giờ đây cùng ngấm trăng mà không cùng nghe tiếng nhau
Nguyện theo ánh đẹp vàng trăng trôi tới chiếu sáng bên người
Chim hồng nhạn bay dài không thể mang trăng đi
Cá rồng lặn nhảy, chỉ khiến làn nước gợn sóng

Đêm qua thanh vắng, mơ thấy hoa rơi,
Đáng thương cho người đã nửa mùa xuân chưa về nhà
Nước sông trôi xuôi, xuân đi sắp hết
Trăng lặn trên bãi sông, trăng xê về tây

Trăng xê chìm dần lặn trong sương mù mặt bể
Núi Kiệt Thạch, sông Tiêu Tương đường thẳm không cùng
Chẳng biết nhân ánh trăng đã mấy người về
Trăng lặn, rung rinh mối tình, những cây đầy sông

Dịch Thơ
Đêm hoa trăng trên sông xuân

Sông xuân triều dậy mặt biển bằng,
Trên biển trắng cùng triều nước dâng.
Dồn dợn vời theo muôn dặm sóng,
Sông xuân đâu chẳng sáng ngời trăng.

Quanh co sông lượn cồn hương chảy,
Trăng chiếu vườn hoa như tuyết rải.
Tầng không sương tỏa tưởng không bay,

Cát trắng bên doi nhìn chẳng thấy.

Trong suốt trời sông suốt một màu,
Trên sông vàng vạc một trắng cao.
Ai người đầu đã trông trăng ấy ?
Trăng ấy soi người tự thuở nao ?

Người cứ đời đời sinh nở mãi,
Trăng đã năm năm sông nước giải.
Soi ai nào biết được lòng trăng,
Chỉ thấy sông dài đưa nước chảy,

Mây bạc lưng chừng trôi đến đâu,
Cảnh phong xanh bến biết bao sầu.
Đêm nay ai mắng buông thuyền đó,
Ai ở lâu trăng nhớ chôn nào ?

Trăng lâu quanh quẩn đáng thương ôi !
Soi mãi đài gương kẻ lẻ đôi.
Cửa ngọc cuốn rèm xưa vẫn ở ;
Hòn châm đập áo xóa liền soi.

Chừ đây cùng ngóng , bằng tấm hơi ;
Mong quuyến theo trăng đến rọi người.
Bay mỗi, nhận khôn mang ánh được,
Vầy ngẫm, cá chỉ vầy tấm thôi.

Đêm qua thanh vắng mộng hoa rơi,
Nhà chữa về, xuân quá nửa rồi !
Nước cuốn xuân đi trôi sắp hết,
Vòm sông trăng lại xé sang đôi.

Trăng khuất mù khơi chìm chậm chậm,
Dòng Tương non Kiệt ngàn muôn dặm.
Nương trăng mấy kẻ nhớ về theo,
Trăng lặn xao tình cây nước gợn.

Bản dịch: Khương Hữu Dụng

Đêm trăng hoa trên sông xuân

Sông xuân sáng nước liền ngang bề,
Vàng trắng trong mặt bể lên cao.
Ánh trăng theo sóng đẹp sao!
Sông xuân muôn dặm chỗ nào không trăng?
Dòng sông chảy quanh rừng hoa ngát,
Trăng soi hoa như tán trập trùng.
Sương bay chẳng biết trong không
Trên soi cát trắng nhìn không thấy gì.

Trời in nước một ly không bụi.
Mảnh trăng trong rọi rọi giữa trời.
Thấy trăng thoát mới là ai?
Trăng sông thoát mới soi người năm nao?
Người sinh mãi, kiếp nào cho biết,
Nhìn trăng sông năm hệt không sai.
Trăng sông chẳng biết soi ai,
Dưới trăng chỉ thấy sông dài nước trôi.
Đám mây trắng ngủi ngủi đi mãi,
Rặng phong xanh một dải sông sâu.
Đêm nay ai đó, ai đâu?
Chiếc thuyền để nhớ trên lầu trăng soi.
Trăng thờ thần nơi người xa ngóng,
Chón đài gương tựa bóng thương ai.
Trong rèm cuốn chẳng đi thôi,
Trên bàn đập áo quét rồi lại ngay.
Cùng nghe ngóng lúc nay chẳng thấy,
Muốn theo trăng trôi chảy đến chàng.
Hồng bay, ánh sáng không màng,
Nước sâu cá quẫy chỉ càn vẩn tằm.
Đêm nọ giấc trong đầm hoa rữa,
Ai xa nhà xuân nửa còn chi!
Nước sông trôi mãi xuân đi,
Trăng tà lặn xuống bên kia cánh đầm.
Vàng trăng lặn êm chìm khói bể,
Đường bao xa non kệ sông Tương.
Về trăng mấy kẻ thừa lương,
Trăng chìm lay bóng đầy hàng cây sông.

Bản dịch: Tản Đà